

Załącznik nr 1 do pisma z dnia 18 maja 2016 r.

POPRAWKA nr 1

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 1 pkt 2 lit. h otrzymuje brzmienie:

>> h) po pkt 27 dodaje się pkt 27a w brzmieniu:

„27a) prosument – odbiorcę końcowego będącego:

a) osobą fizyczną,

b) podmiotem niebędącym przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”

– który wytwarza energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii lub z biogazu rolniczego w mikroinstalacji w celu jej zużycia na własne potrzeby lub w celu jej wprowadzenia do sieci dystrybucyjnej;” <<

Uzasadnienie:

Poprawka ma na celu usunięcie wątpliwości interpretacyjnych powstających na gruncie proponowanej w projekcie ustawy definicji legalnej prosumenta, a także zmianę redakcji tej definicji, tak, aby prosument mógł skorzystać z proponowanego w poprawce nr 12 mechanizmu wspierającego wytwarzanie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji w postaci taryf gwarantowanych (proponowane, nowo dodane art. 41a-41b ustawy o odnawialnych źródłach energii). Zgodnie z proponowanym w niniejszej poprawce brzmieniem nowego art. 2 pkt 27a ustawy o odnawialnych źródłach energii, z zawartych w tej ustawie mechanizmów wsparcia mikrogeneracji, bez konieczności prowadzenia sformalizowanej działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i sprzedaży energii elektrycznej (z uwzględnieniem poprawki nr 3), mógłby skorzystać każdy odbiorca końcowy, z tym, że przedsiębiorca niebędący jednocześnie osobą fizyczną mógłby korzystać z tożsamego wsparcia (taryf gwarantowanych) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

W związku z powyższymi prosumentami mogłyby zostać następujące kategorie podmiotów:

1. Wszystkie osoby fizyczne, także te prowadzące działalność gospodarczą, ale w innym, niezwiązanym z szeroko rozumianą energetyką zakresie (dana osoba miałaby wówczas swobodę wyboru w przedmiocie, czy chciałaby prowadzić działalność prosumentką na podstawie art. 4 ustawy o odnawialnych źródłach energii, czy też jako sformalizowaną działalność gospodarczą). Należy przy tym podkreślić, że w przypadku osób fizycznych częstokroć nie jest możliwe rozdzielnie energii zużywanej na potrzeby niezwiązane oraz związane z prowadzoną działalnością gospodarczą (np. nauczyciel języków obcych prowadzący działalność w lokalu, w którym jednocześnie zamieszkuje);

2. Inni odbiorcy końcowi, tj. w szczególności osoby prawne, jednostki organizacyjne niebędące osobą prawną, którym odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną (tzw. ułomne osoby prawne) lub

jednostki sektora finansów publicznych, o których mowa w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.) (w tym zwłaszcza jednostki budżetowe, np. szkoły publiczne) – jednak wyłącznie w przypadku, gdy dany podmiot faktycznie nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.). Jeżeli zatem dany podmiot prowadziłby działalność gospodarczą (w jakimkolwiek zakresie), wówczas również działalność w zakresie wytwarzania i sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej w mikroinstalacji musiałaby być prowadzona w oparciu o przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Proponowane rozwiązanie zmierza do zapewnienia możliwości jak najszerszej partycypacji w sektorze wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii oraz zagwarantowania każdemu odbiorcy energii elektrycznej prawa do mikro-wytwarzania tej energii na podobnych zasadach. Skutkiem wprowadzenia proponowanej zmiany byłoby więc zniesienie istniejącej w aktualnym stanie prawnym normatywnej dyskryminacji różnych kategorii podmiotów będących odbiorcami końcowymi energii na małą lub bardzo małą skalę, ale niebędących konsumentami sensu stricto.

Zmiana w końcowej (po myślniku) części przedmiotowej definicji związana jest z proponowanym w poprawkach nr 11 i 12 normatywnym rozdzieleniem mechanizmów wsparcia w postaci net-meteringu oraz taryf gwarantowanych i ma na celu uniknięcie wątpliwości interpretacyjnych w zakresie zasad rozliczeń sprzedawcy zobowiązanego z mikrowytwórcami energii niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Proponuje się zatem zmianę redakcji przedmiotowego przepisu w taki sposób, aby celem działalności prosumenta było, alternatywnie, wytwarzanie energii elektrycznej na własne potrzeby lub w celu jej wprowadzenia do sieci dystrybucyjnej. Należy przy tym zauważyć, że nawet proponowany przez projektodawców ustawy system rozliczeń w formie „opustu” dedykowany jest instalacjom funkcjonującym w modelu on-grid i – tak samo jak system taryf gwarantowanych oraz net-meteringu – opiera się on na bezpośrednich przepływach energii elektrycznej pomiędzy mikroinstalacją, a siecią dystrybucyjną. Ww. systemy różnią się jedynie zasadami rozliczeń. W istocie zatem, proponowana przez projektodawców ustawy konstrukcja, zgodnie z którą prosument mógłby wytwarzać energię elektryczną wyłącznie w celu jej zużycia na potrzeby własne, byłaby możliwa do spełnienia tylko i wyłącznie przez mikroinstalacje funkcjonujące w modelu off-grid (tj. nieprzyłączone do sieci). Dla takich instalacji nie jest jednak w ogóle możliwe wprowadzenie mechanizmu wsparcia, który przyznawałby pomoc o charakterze operacyjnym.

Ponadto, przedmiotowa poprawka rozszerza definicję prosumenta w ujęciu przedmiotowym, poprzez wskazanie, że pod pojęciem tym należy rozumieć zarówno podmiot wytwarzający energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii, jak i z biogazu rolniczego.

POPRAWKA nr 2

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 1 pkt 2 po lit. h dodaje się lit. h¹ w brzmieniu:

>> h¹) po pkt 33 dodaje się pkt 33a w brzmieniu:

„33a) taryfa – taryfa w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;” <<

Uzasadnienie:

Poprawka ma na celu wprowadzenie do słowniczka ustawowego ustawy o odnawialnych źródłach energii definicji pojęcia: „taryfa”. Pojęcie to zostało użyte w treści proponowanego w poprawce nr 11, nowo dodanego art. 41 ust. 14a ustawy o OZE. Proponowana definicja taryfy odsyła do odpowiedniej definicji legalnej, zawartej w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.).

POPRAWKA nr 3

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

>> 3) art. 4 i art. 5 otrzymują brzmienie:

Art. 4. 1. Prosument może sprzedać energię elektryczną wytworzoną i wprowadzoną do sieci dystrybucyjnej.

2. Wytwarzanie i sprzedaż energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, o której mowa w ust. 1, nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

3. W zakresie nieuregulowanym ustawą do umów, o których mowa w art. 41 ust. 14 i ust. 19 oraz w art. 41a ust. 16 i 17, zawieranych z prosumentem będącym konsumentem w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380) stosuje się przepisy o ochronie praw odbiorcy końcowego oraz przepisy dotyczące ochrony konsumenta.

Art. 5. 1. Wytwórca energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji, będący:

1) prosumentem;

2) przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej

– informuje operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego, do którego sieci ma zostać przyłączona mikroinstalacja, o:

a) terminie przyłączenia mikroinstalacji,

b) lokalizacji przyłączenia mikroinstalacji,

c) rodzaju odnawialnego źródła energii wykorzystanym w mikroinstalacji i jej mocy zainstalowanej elektrycznej,

d) kosztach netto i brutto zakupu i instalacji mikroinstalacji,

e) deklarowanym przez producenta stopniu wykorzystania mocy zainstalowanej elektrycznej mikroinstalacji

– nie później niż w terminie 30 dni przed dniem planowanego przyłączenia mikroinstalacji do sieci operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego.

2. Wytwórca, o którym mowa w ust. 1, informuje operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego, do sieci którego została przyłączona mikroinstalacja o:

1) zmianie rodzaju odnawialnego źródła energii wykorzystanego w mikroinstalacji lub jej mocy zainstalowanej elektrycznej – w terminie 14 dni od dnia zmiany tych danych;

2) zawieszeniu lub zakończeniu wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji – w terminie 14 dni od dnia zawieszenia lub zakończenia wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji.

2a. Informacje, o których mowa w ust. 1 lub 2, mogą być składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

2b. Operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego zapewnia na swojej stronie internetowej możliwość złożenia informacji w formie, o której mowa w ust. 2a.

3. Przez datę wytworzenia po raz pierwszy energii elektrycznej z odnawialnego źródła energii rozumie się dzień, w którym energia elektryczna została po raz pierwszy wprowadzona do sieci dystrybucyjnej.” <<

Uzasadnienie:

Poprawka ma na celu skreślenie z projektu ustawy przepisów dotyczących nieznanego w innych Państwach Członkowskich UE, całkowicie nietransparentnego, niepopartego przez projektodawców żadnymi danymi liczbowy, a w istocie – niekorzystnego dla potencjalnych prosumentów systemu rozliczeń formie „opustu”, umożliwienie skorzystania przez prosumenta z proponowanego w poprawce nr 12 mechanizmu wspierającego wytwarzanie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji w postaci taryf gwarantowanych, a także poszerzenie obowiązków informacyjnych wytwórców energii elektrycznej w mikroinstalacji względem właściwego operatora systemu dystrybucyjnego, w zakresie niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania systemu taryf gwarantowanych.

Proponowane zmiany w art. 4 ustawy o odnawialnych źródłach energii, w stosunku do propozycji jego nowelizacji, zawartej w projekcie, stanowią powrót do koncepcji znajdującej się w aktualnie obowiązującym brzmieniu tej ustawy. Zgodnie z proponowanymi zmianami, prosument miałby – bez konieczności prowadzenia sformalizowanej działalności gospodarczej – prawo do sprzedaży energii elektrycznej, która została wytworzona w mikroinstalacji i wprowadzona do sieci dystrybucyjnej. Działalność prosumencka nie stanowiłaby działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.), a do wszystkich umów zawieranych pomiędzy prosumentem, będącym jednocześnie konsumentem, a sprzedawcą zobowiązanym należałoby stosować odpowiednie przepisy z zakresu prawa ochrony konsumenta.

Proponowane zmiany w art. 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii rozszerzają katalog obowiązków informacyjnych przyszłych wytwórców energii elektrycznej w mikroinstalacji, których są oni obowiązani dopełnić wobec operatora systemu dystrybucyjnego przed przyłączeniem mikroinstalacji do sieci. Proponuje się, aby dodatkowe informacje przekazywane OSD obejmowały cenę zakupu oraz koszt instalacji danej mikroinstalacji, jak również wartość deklarowanego przez producenta tejże mikroinstalacji stopnia wykorzystania jej mocy zainstalowanej. Niniejsza zmiana jest związana z zaproponowanym w poprawce nr 12, sprawdzonym w innych Państwach Członkowskich UE, mechanizmem wspierającym wytwarzanie energii elektrycznej w mikroinstalacji w postaci taryf gwarantowanych, który ma być oparty o możliwie najbardziej transparentne kryteria. Celem wprowadzenia przedmiotowej zmiany jest zapewnienie możliwości pozyskiwania przez odpowiednie organy władzy publicznej (zwłaszcza przez Ministerstwo Energii), a także społeczeństwo oraz przedsiębiorstwa wiarygodnych danych rynkowych dotyczących segmentu mikroinstalacji. Ujęte w sposób zbiorczy oraz uśrednione informacje w przedmiotowym zakresie byłyby przekazywane przez OSD Prezesowi URE w kwartalnym sprawozdaniu, o którym mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o odnawialnych źródłach energii, które to sprawozdanie jest zamieszczane w Biuletynie Informacji

Publicznej URE, a następnie – stanowiłyby one dane wejściowe do określania przez ministra właściwego do spraw energii nowych stawek taryf gwarantowanych.

Przekazanie informacji w zakresie stopnia wykorzystania mocy zainstalowanej elektrycznej danej mikroinstalacji jest konieczne, aby móc skutecznie zastosować zaproponowane w poprawce nr 12 przepisy dotyczące limitu zakupywanej przez sprzedawcę zobowiązanego w danym roku kalendarzowym energii, która została wytworzona w mikroinstalacji. Proponowana regulacja ma na celu wyeliminowanie ewentualnych wątpliwości w zakresie manipulacji źródłami wytwarzania energii, która jest wprowadzana do sieci, szczególnie w przypadkach, gdy dana stawka taryfy gwarantowanej będzie wyższa aniżeli koszt zakupu energii elektrycznej brutto.

Dodatkowo, proponuje się jednoznaczne wskazanie, że wszystkie obowiązki informacyjne, zarówno przyszłych, jak i obecnych wytwórców energii elektrycznej w mikroinstalacji, mogłyby być spełniane za pomocą środków komunikacji elektronicznej (oczywiście, jeżeli ten sposób komunikacji byłby preferowany przez danego wytwórcę).

POPRAWKA nr 4

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

>> 4) w art. 6:

a) uchyla się ust. 1-2,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego przekazuje Prezesowi URE sprawozdanie kwartalne zawierające:

1) wykaz wytwórców energii elektrycznej w mikroinstalacji;

2) informacje dotyczące:

a) terminu i lokalizacji przyłączenia, a także rodzaju wykorzystanego odnawialnego źródła energii oraz mocy zainstalowanej elektrycznej mikroinstalacji przyłączonych do jego sieci,

b) średnich kosztów brutto i netto zakupu i instalacji mikroinstalacji, o których mowa w art. 41a ust. 1, oraz średnich deklarowanych przez producentów stopni wykorzystania mocy zainstalowanej elektrycznej w tych mikroinstalacjach

– w terminie 30 dni od dnia zakończenia kwartału.” <<

Uzasadnienie:

Poprawka ma na celu uchylenie jedynie niektórych postanowień art. 6 ustawy o odnawialnych źródłach energii (a nie, jak zostało to zaproponowane w projekcie ustawy – całości tego przepisu) i jest konsekwencją zmian zaproponowanych w poprawkach nr 3 oraz 12. Zgodnie z proponowanymi zmianami operatorzy systemów dystrybucyjnych byłoby obowiązani, na podstawie informacji dotyczących kosztów zakupu oraz instalacji mikroinstalacji, a także deklarowanych przez producentów tychże mikroinstalacji wartości stopnia wykorzystania mocy zainstalowanej, składanych przez wytwórców przed przyłączeniem mikroinstalacji do sieci dystrybucyjnej, do uśredniania tych danych, a następnie – do przekazywania ich Prezesowi URE w ramach cokuwartalnego sprawozdania, publikowanego w Biuletynie Informacji Publicznej URE. W konsekwencji, proponowany w poprawce nr 12 mechanizm wspierający wytwarzanie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacjach w postaci taryf gwarantowanych będzie mógł opierać się na możliwie najbardziej transparentnych i aktualnych danych z rynku mikroinstalacji, co doprowadzi do ekonomicznej optymalizacji systemu, zarówno po stronie wszystkich odbiorców końcowych (płacących opłatę OZE), jak i prosumentów.

POPRAWKA nr 5

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

>> 5) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. Przepisy art. 5-6 stosuje się do wytwórców energii elektrycznej z biogazu rolniczego w mikroinstalacji.” <<

Uzasadnienie:

Poprawka ma na celu rozszerzenie zakresu stosowania zaproponowanego w projekcie nowo dodanego art. 6a ustawy o odnawialnych źródłach energii, dotyczącego odpowiedniego stosowania adekwatnych przepisów rozdziału 2 tejże ustawy, tak aby dotyczyły one nie tylko prosumentów wytwarzających energię elektryczną z biogazu rolniczego, ale wszystkich wytwórców energii elektrycznej z biogazu rolniczego w mikroinstalacji (tj. także przedsiębiorców). W szczególności, proponowana zmiana pozwoli ujednoczyć mechanizm zbierania danych rynkowych, stanowiących podstawę do ustalania poszczególnych stawek taryf gwarantowanych (w którym to systemie mogą uczestniczyć także mikroinstalacje wykorzystujące biogaz rolniczy). Zmiany w numeracji przepisów, do których miałyby zastosowanie nowy art. 6a ustawy o odnawialnych źródłach energii, są zmianami dostosowującymi brzmienie przedmiotowego przepisu do zmian zaproponowanych w poprawkach nr 3 i 4. Konsekwencją zaproponowanej zmiany stanowią zmiany, które zostały zaproponowane w poprawkach nr 6-9.

POPRAWKA nr 6

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 1 pkt 8 otrzymuje brzmienie:

>> 8) w art. 20:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wytwórca biogazu rolniczego w instalacji odnawialnego źródła energii informuje operatora systemu dystrybucyjnego gazowego, do którego sieci ma zostać przyłączona instalacja odnawialnego źródła energii, w której będzie wytwarzany biogaz rolniczy, o planowanym terminie przyłączenia tej instalacji, o lokalizacji mikroinstalacji oraz o jej mocy zainstalowanej elektrycznej, a także o rocznej wydajności tej instalacji, nie później niż w terminie 30 dni przed dniem planowanego przyłączenia instalacji odnawialnego źródła energii, w której będzie wytwarzany biogaz rolniczy, do sieci właściwego operatora systemu dystrybucyjnego gazowego.”,

b) w ust. 2:

– zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„2. Wytwórca, o którym mowa w ust. 1, informuje operatora systemu dystrybucyjnego gazowego, do którego sieci została przyłączona instalacja odnawialnego źródła energii, w której będzie wytwarzany biogaz rolniczy o:”,

– uchyla się pkt 1,

– pkt 2-3 otrzymują brzmienie:

„2) zmianie rocznej wydajności instalacji odnawialnego źródła energii - w terminie 14 dni od dnia zmiany tych danych;

3) zawieszeniu lub zakończeniu wytwarzania biogazu rolniczego - w terminie 14 dni od dnia zawieszenia lub zakończenia wytwarzania biogazu rolniczego.”,

– w pkt 4:

- lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) wytworzonego biogazu rolniczego”,

- uchyla się lit. b,

- lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) biogazu rolniczego wprowadzonego do sieci dystrybucyjnej gazowej”

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) terminie wytworzenia po raz pierwszy biogazu rolniczego – w terminie 7 dni od dnia jego wytworzenia.” <<

Uzasadnienie:

Poprawka stanowi konsekwencję zmian zaproponowanych w poprawce nr 5. W związku z proponowanym rozszerzeniem zakresu podmiotowego nowego art. 6a ustawy o odnawialnych źródłach energii na wszystkich wytwórców energii elektrycznej z biogazu rolniczego w mikroinstalacji, obowiązki sprawozdawcze tych wytwórców zostały ujednoczone z, określonymi w art. 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii, obowiązkami pozostałych wytwórców energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji. W konsekwencji, art. 20 ustawy o odnawialnych źródłach energii powinien mieć zastosowanie wyłącznie do wytwórców biogazu rolniczego.

POPRAWKA nr 7

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 1 po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:

>> 8a) W art. 21:

a) w ust. 1:

– zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„1. Operator systemu dystrybucyjnego gazowego przekazuje Prezesowi Agencji Rynku Rolnego, zwanemu dalej "Prezesem ARR", informacje o:",

– uchyla się pkt 1 i 3,

b) w ust. 2:

– zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„2. Operator systemu dystrybucyjnego gazowego przekazuje Prezesowi ARR informacje o:"

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) odłączeniu instalacji odnawialnego źródła energii od jego sieci dystrybucyjnej” <<

Uzasadnienie:

Poprawka stanowi konsekwencję zmian zaproponowanych w poprawce nr 5. W związku z proponowanym rozszerzeniem zakresu podmiotowego nowego art. 6a ustawy o odnawialnych źródłach energii na wszystkich wytwórców energii elektrycznej z biogazu rolniczego w mikroinstalacji, obowiązki sprawozdawcze tych wytwórców zostały ujednoczone z, określonymi w art. 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii, obowiązkami pozostałych wytwórców energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji. W konsekwencji, art. 21 ustawy o odnawialnych źródłach energii powinien mieć zastosowanie wyłącznie do wytwórców biogazu rolniczego.

POPRAWKA nr 8

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 1 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

>> 9) W art. 22 ust. 1:

a) zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„1. Operator systemu dystrybucyjnego gazowego, do którego sieci została przyłączona instalacja, o której mowa w art. 20 ust. 1, przekazuje Prezesowi ARR sprawozdania kwartalne zawierające informacje dotyczące:”,

b) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) ilości biogazu rolniczego wytworzonego przez poszczególnych wytwórców,”,

c) uchyla się pkt 2,

d) pkt 3-4 otrzymują brzmienie:

„3) ilości biogazu rolniczego wprowadzonej do sieci dystrybucyjnej gazowej;

4) wykazu wytwórców biogazu rolniczego”

e) tiret otrzymuje brzmienie:

„– w terminie 30 dni od dnia zakończenia kwartału.” <<

Uzasadnienie:

Poprawka stanowi konsekwencję zmian zaproponowanych w poprawce nr 5. W związku z proponowanym rozszerzeniem zakresu podmiotowego nowego art. 6a ustawy o odnawialnych źródłach energii na wszystkich wytwórców energii elektrycznej z biogazu rolniczego w mikroinstalacji, obowiązki sprawozdawcze tych wytwórców zostały ujednoczone z, określonymi w art. 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii, obowiązkami pozostałych wytwórców energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji. W konsekwencji, art. 22 ustawy o odnawialnych źródłach energii powinien mieć zastosowanie wyłącznie do wytwórców biogazu rolniczego.

POPRAWKA nr 9

**do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych
ustaw – druk sejmowy nr 476**

W art. 1 uchyla się pkt 10

Uzasadnienie:

Poprawka stanowi konsekwencję zmian zaproponowanych w poprawce nr 5. W związku z proponowanym rozszerzeniem zakresu podmiotowego nowego art. 6a ustawy o odnawialnych źródłach energii na wszystkich wytwórców energii elektrycznej z biogazu rolniczego w mikroinstalacji, przepis art. 1 pkt 10 projektu ustawy stał się bezprzedmiotowy.

POPRAWKA nr 10

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 1 pkt 16 otrzymuje brzmienie:

>> 16) W art. 40 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Obowiązek zakupu energii elektrycznej, o którym mowa w art. 41 ust. 1, w art. 41a ust. 12, w art. 42 ust. 1 oraz w art. 92 ust. 1, wykonuje wyznaczony przez Prezesa URE sprzedawca energii elektrycznej, zwany dalej „sprzedawcą zobowiązanym”.“ <<

Uzasadnienie:

Poprawka ma na celu dostosowanie treści art. 40 ust. 1 ustawy o odnawialnych źródłach energii do zmian zaproponowanych w poprawce nr 12, tak aby sprecyzować, że podmiotem obowiązany do zakupu energii elektrycznej, wytworzonej mikroinstalacji korzystającej ze wsparcia w ramach mechanizmu taryf gwarantowanych, jest wyznaczony przez Prezesa URE sprzedawca zobowiązany. Proponowane skreślenie postulowanych w projekcie, nowych przepisów art. 40 ust. 1a-1c podyktowane jest ich bezprzedmiotowością, w związku ze zmianami, które zostały zaproponowane w poprawce nr 3.

POPRAWKA nr 11

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 1 pkt 17 otrzymuje brzmienie:

>> 17) w art. 41:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) energii elektrycznej wytworzonej przez prosumenta;”,

b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Z zastrzeżeniem przepisów wydanych na podstawie art. 41a ust. 5 cena zakupu energii elektrycznej, o której mowa w ust. 1, stanowi równowartość średniej ceny sprzedaży energii elektrycznej na rynku konkurencyjnym w poprzednim kwartale ogłoszonej przez Prezesa URE na podstawie art. 23 ust. 2 pkt 18a ustawy - Prawo energetyczne.”,

c) uchyla się ust. 9-13,

d) ust. 14 otrzymuje brzmienie:

„Rozliczenie z tytułu różnicy między ilością energii elektrycznej pobranej z sieci a ilością energii elektrycznej wprowadzonej do tej sieci, w danym półroczu, między wytwórcą energii elektrycznej, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, a sprzedawcą zobowiązanym odbywa się na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej, o której mowa w art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne. Rozliczenia tego dokonuje się na podstawie rzeczywistych wskazań urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych.”,

e) po ust. 14 dodaje się ust. 14a w brzmieniu:

„14a. W przypadku gdy wytwórca, o którym mowa w ust. 1, jest zaliczony do grupy taryfowej w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 46 ust. 3 i 4 ustawy – Prawo energetyczne, w której liczba rozliczeniowych stref czasowych jest większa niż jeden, przy rozliczeniu, o którym mowa w ust. 14, uwzględnia się podział na strefy czasowe.”,

f) uchyla się ust. 15-18,

g) ust. 19 otrzymuje brzmienie:

„19. Rozliczenie z tytułu świadczonych usług dystrybucyjnych między wytwórcą energii elektrycznej, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, a przedsiębiorstwem energetycznym zajmującym się dystrybucją energii elektrycznej odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług dystrybucyjnych, o której mowa w art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne.”,

h) uchyla się ust. 20; <<

Uzasadnienie:

Poprawka ma na celu normatywne rozdzielanie mechanizmów wsparcia w postaci net-meteringu oraz taryf gwarantowanych (ten drugi system nie wszedł w życie, ale dotyczące go przepisy nie

zostały również uchylone). Na gruncie aktualnego brzmienia przepisów ustawy o odnawialnych źródłach energii, mechanizm taryf gwarantowanych został zakotwiczony w tej samej jednostce redakcyjnej, co system net-meteringu, tj. w art. 41. Sytuacja ta generuje zasadnicze wątpliwości co do warunków rozliczeń pomiędzy mikrowytwórcą, a sprzedawcą zobowiązanym, a jej konsekwencją jest, w szczególności, interpretacja sprzeczna z intencjami projektodawców mechanizmu wsparcia w postaci taryf gwarantowanych.

W szczególności wątpliwe jest, czy określone w aktualnym brzmieniu art. 41 ust. 10 i 15 ustawy o uchyła się ust. 9-13 odnawialnych źródeł energii stałe ceny jednostkowe, po których sprzedawca zobowiązany jest obowiązywać do zakupu energii elektrycznej wytworzonej w mikroinstalacji o mocy, odpowiednio, do 3 kW oraz do 10 kW, we wskazanych w tych przepisach technologiach, miałyby przysługiwać za cały wolumen energii elektrycznej wprowadzonej do sieci dystrybucyjnej, czy też wyłącznie za nadwyżki energii wprowadzonej do sieci nad energią pobraną z tej sieci (po dokonaniu bilansowania). Przyjęcie drugiej z ww. interpretacji w niekorzystny sposób rzutuje na opłacalność inwestycji w mikroinstalację (przy czym taka interpretacja może zostać wyprowadzona z literalnego brzmienia oraz relacji poszczególnych przepisów umiejscowionych w obecnym art. 41 ustawy o OZE). W szczególności, mając na uwadze standardowy profil zużycia energii elektrycznej w gospodarstwie domowym, gdzie 34% energii wytworzonej w mikroinstalacji jest konsumowane na własny użytek, 66% energii elektrycznej jest wprowadzane do sieci dystrybucyjnej, a 66% tej energii jest pobierane z tej sieci¹, należy zauważyć, że w takiej sytuacji dany mikrowytwórca nie otrzymałby w ogóle taryfy gwarantowanej, a jednocześnie byłby obowiązany do zapłaty opłaty dystrybucyjnej za większość konsumowanej przez siebie energii. Ponadto należy wskazać, że wytwórcy mający zostać objęci mechanizmem taryf gwarantowanych nie mogą skorzystać z dotacji inwestycyjnej.

System wsparcia dla najłabszych uczestników rynku energii elektrycznej, jakimi są wytwórcy energii w mikroinstalacji (zwłaszcza prosumenci), powinien cechować się, przede wszystkim, przejrzystością oraz brakiem ryzyka finansowego, za co odpowiedzialność spoczywa po stronie odpowiednich instytucji państwowych. Konieczne jest zwrócenie uwagi, że w kilkudziesięciu krajach na świecie (w tym w większości krajów UE) funkcjonują lub funkcjonowały systemy taryf gwarantowanych, przysługujących za całość zaoferowanej energii elektrycznej wprowadzonej do sieci, a skutkiem ich wprowadzenia był wzrost mikrogeneracji energii ze źródeł odnawialnych. Polska powinna zatem czerpać ze sprawdzonych rozwiązań prawnych, które z powodzeniem funkcjonują zwłaszcza w państwach zachodnich.²

W związku z powyższym, proponuje się uchylić wszystkie znajdujące się w aktualnym brzmieniu art. 41 ustawy o odnawialnych źródłach energii przepisy dotyczące mechanizmu taryf gwarantowanych i umiejscowienie ich w nowo dodanej jednostce redakcyjnej – art. 41a.

Ponadto proponuje się zniesienie niepotrzebnych progów w zakresie łącznej mocy oddawanych do użytku mikroinstalacji, wynoszących 300 MW mocy zainstalowanej w mikroinstalacjach o mocy do 3 kW oraz 500 MW mocy zainstalowanej w mikroinstalacjach o mocy do 10 kW, które mogłyby zostać objęte taryfami gwarantowanymi, a także objęcie mechanizmem taryf gwarantowanych mikroinstalacji o mocy zainstalowanej większej niż 10 kW. Należy przy tym wskazać, że zgodnie z najnowszymi szacunkami, przy prawidłowo zaprojektowanych systemach wsparcia, w Polsce do 2030

¹ Założenia: mikroinstalacja fotowoltaiczna o mocy zainstalowanej 3kW, roczne wytwarzanie energii elektrycznej na poziomie 2772 kWh oraz autokonsumpcja tej energii na poziomie 953 kWh. Por. Instytut Energetyki Odnawialnej, Analiza rzeczywistych korzyści wynikających z proponowanych przez rząd mechanizmów wsparcia dla prosumentów, Warszawa 2014

² Porównania systemów wsparcia w krajach europejskich można dokonać korzystając z serwisu zainicjowanego przez Komisję Europejską: <http://www.res-legal.eu/>

r. może powstać 1,8 mln mikroinstalacji OZE wytwarzających energię elektryczną, o łącznej mocy zainstalowanej ok. 16 GW, mogących współpracować z krajowym systemem elektroenergetycznym.³ Maksymalna, przyjęta w ustawie o OZE łączna moc zainstalowana w mikroinstalacjach, mających zostać objętych mechanizmem taryf gwarantowanych (w sumie 800 MW) przekładać by się miała tylko na ok. 200 tys. mikroinstalacji, a zatem ok. 11% faktycznego potencjału. Utrzymanie potencjalnych ograniczeń dotyczących mocy zainstalowanej w mikroinstalacjach jest zatem niezasadne. Co więcej, jest to podejście niespójne z długoterminową polityką klimatyczno-energetyczną, przyjętą w ramach Unii Europejskiej, która przewiduje wzrost udziału odnawialnych źródeł energii w miksie energetycznym UE do roku 2030.⁴ Konieczność prowadzenia długoterminowej polityki klimatycznej, w tym rozwoju energetyki odnawialnej, została również potwierdzona porozumieniem Państw-Stron Konwencji Klimatycznej, zawartym w Paryżu w dniu 12 grudnia 2015 r.⁵

Należy także zauważyć, że zagregowany poziom wsparcia dla mikroinstalacji, które mogłyby zostać objęte mechanizmem taryf gwarantowanych, może być kontrolowany za pomocą innych, przewidzianych już w obecnym brzmieniu ustawy o odnawialnych źródłach energii, instrumentów prawnych. Zgodnie bowiem z art. 41 ust. 13 oraz 18 tej ustawy, ministrowi właściwemu do spraw energii została przyznana kompetencja do określenia, w drodze rozporządzenia, nowych cen zakupu energii elektrycznej w systemie taryf gwarantowanych.

Ponadto, w związku z pojawiającymi się wątpliwościami interpretacyjnymi⁶, proponuje się wprowadzenie do ustawy o odnawialnych źródłach energii wyraźnego zastrzeżenia, zgodnie z którym, wytwórca energii elektrycznej w mikroinstalacji może – występując w roli odbiorcy energii – korzystać z innej taryfy niż jednostrefowa. Zmiana ta została przewidziana w nowo dodanym art. 41 ust. 14a, który stanowi, że w sytuacji, gdy ww. wytwórca jest zaliczony do grupy taryfowej w rozumieniu odpowiednich przepisów wydanych na podstawie art. 46 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego (tj. tzw. rozporządzenia taryfowego⁷), w której liczba rozliczeniowych stref czasowych jest większa niż jeden, przy półrocznym rozliczeniu w ramach net-meteringu uwzględnia się podział na te strefy czasowe.

Pozostałe proponowane w niniejszej poprawce zmiany mają charakter dostosowujący lub redakcyjny i bezpośrednio wynikają ze zmian zaproponowanych w pozostałych poprawkach do projektu ustawy.

³ Por. Instytut Energetyki Odnawialnej, Krajowy Plan Rozwoju Mikroinstalacji Odnawialnych Źródeł Energii do roku 2030, Warszawa, listopad 2015, s. 56.

⁴ Ustalenia te przewidują wzrost udziału energii z OZE w końcowym zużyciu energii brutto w 2030 r. do 27%. Por. Konkluzje Rady Europejskiej z dnia 23 października 2014 r. ws. ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030.

⁵ Tekst porozumienia w jęz. angielskim dostępny jest pod adresem: <http://unfccc.int/resource/docs/2015/cop21/eng/l09r01.pdf> (odczyt z dnia 16 stycznia 2016 r.).

⁶ Zob. <http://gramwzielone.pl/trendy/17963/net-metering-i-taryfa-g12-jak-beda-rozliczac-sie-dwustrefowiprosumenci> (odczyt z dnia 16 maja 2016 r.).

⁷ Obecnie jest to rozporządzenie ministra gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1200).

POPRAWKA nr 12

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 1 po pkt 17 dodaje się pkt 17a w brzmieniu:

>> 17a) po art. 41 dodaje się art. 41a-41c w brzmieniu:

„Art. 41a. 1. Z uwzględnieniem art. 80 ust. 9, sprzedawca zobowiązany jest obowiązywać do zakupu oferowanej energii elektrycznej wytworzonej przez wytwórcę będącego prosumentem albo przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w mikroinstalacji, z której energia elektryczna została wytworzona i wprowadzona do sieci dystrybucyjnej po raz pierwszy po dniu wejścia w życie rozdziału 4, o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej:

1) nie większej niż 3 kW, wykorzystującej do wytworzenia energii elektrycznej:

- a) energię promieniowania słonecznego,
- b) energię wiatru na lądzie,
- c) hydroenergię;

2) większej niż 3 kW i nie większej niż 10 kW, wykorzystującej do wytworzenia energii elektrycznej:

- a) biogaz rolniczy,
- b) biogaz pozyskany z oczyszczalni ścieków,
- c) biogaz pozyskany ze składowisk odpadów,
- d) energię promieniowania słonecznego,
- e) energię wiatru na lądzie,
- f) hydroenergię;

3) większej niż 10 kW, wykorzystującej do wytworzenia energii elektrycznej:

- a) biogaz rolniczy,
- b) biogaz pozyskany z oczyszczalni ścieków,
- c) biogaz pozyskany ze składowisk odpadów,
- d) energię promieniowania słonecznego,
- e) energię wiatru na lądzie,
- f) hydroenergię.

2. Warunkiem dokonania przez danego sprzedawcę zobowiązanego zakupu energii elektrycznej, o której mowa w ust. 1, jest wprowadzenie tej energii do sieci dystrybucyjnej.

3. Sprzedawca zobowiązany ma obowiązek zakupu całości oferowanej energii elektrycznej wytworzonej w mikroinstalacji, o której mowa w ust. 1, przez okres kolejnych 15 lat, liczony od dnia,

w którym energia wytworzona w mikroinstalacji została wprowadzona po raz pierwszy do sieci dystrybucyjnej.

4. Sprzedawca zobowiązany dokonuje w danym roku kalendarzowym zakupu energii elektrycznej wytworzonej w danej mikroinstalacji wyłącznie w ilości nie większej niż średnia roczna ilość stanowiąca iloczyn łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej w tej mikroinstalacji i deklarowanego przez producenta stopnia wykorzystania mocy zainstalowanej elektrycznej.

5. Minister właściwy do spraw energii określa, w drodze rozporządzenia, w terminie 7 dni od rozpoczęcia kwartału cenę zakupu energii elektrycznej, o której mowa w ust. 3, wytworzonej w mikroinstalacji, o której mowa w ust. 1, obowiązującą w następnym kwartale.

6. Z zastrzeżeniem przepisu ust. 7, w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 5, określa się jedną cenę zakupu energii elektrycznej dla wytwórcy będącego prosumentem i wytwórcy będącego przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

7. Minister właściwy do spraw energii może określić w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 5, inną cenę zakupu energii elektrycznej dla wytwórcy będącego prosumentem i wytwórcy będącego przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, biorąc pod uwagę różnice w jednostkowym uśrednionym koszcie wytwarzania energii elektrycznej przez tych wytwórców w cyklu życia mikroinstalacji.

8. Cenę, o której mowa w ust. 5, oblicza się według wzoru:

$$LCOE = \frac{\sum_{t=0}^N \frac{[I_t + M_t]}{(1+r)^t}}{\sum_{t=0}^N \frac{E_t}{(1+r)^t}}$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

LCOE – jednostkowy uśredniony koszt wytwarzania energii elektrycznej w cyklu życia mikroinstalacji, wyrażony w złotych z dokładnością do jednego grosza za 1 kWh,

I_t – nakłady inwestycyjne w roku t-tym, wyrażone w złotych,

M_t – wydatki eksploatacyjne i finansowe w roku t-tym, wyrażone w złotych,

E_t – produkcja energii w roku t-tym, wyrażona w kWh,

r – stopa dyskontowa, wyrażona w procentach.

9. W przypadku, o którym mowa w ust. 6, na potrzeby obliczenia ceny, o której mowa w ust. 5, wartość nakładów inwestycyjnych, wydatków eksploatacyjnych i finansowych oraz stopy dyskontowej określa się dla wytwórcy będącego prosumentem.

10. Minister właściwy do spraw energii publikuje w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Energii oraz na stronie internetowej Ministerstwa Energii aktualne dane dotyczące jednostkowego

uśrednionego kosztu wytwarzania energii elektrycznej przez wytwórcę będącego prosumentem lub przez wytwórcę będącego przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w cyklu życia mikroinstalacji, o której mowa w ust. 1.

11. Podstawę do obliczenia danych, o których mowa w ust. 10, stanowią w szczególności informacje zamieszczone w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 6 ust. 4.

12. Sprzedawca zobowiązany dokonuje zakupu energii elektrycznej, o której mowa w ust. 3, po stałej cenie określonej w przepisach wydanych na podstawie ust. 5 obowiązujących na dzień powstania obowiązku zakupu.

13. Cena, o której mowa w ust. 12, obowiązuje przez cały okres, o którym mowa w ust. 3.

14. Cenę zakupu energii elektrycznej określoną w przepisach wydanych na podstawie ust. 5 może uzyskać wytwórca, który nie korzysta z innej pomocy publicznej przeznaczonej na budowę, zakup, instalację, eksploatację lub modernizację mikroinstalacji, o której mowa w ust. 1, bez względu na datę i formę udzielenia tej pomocy.

15. Wytwórca, o którym mowa w ust. 14, składa sprzedawcy zobowiązanemu pisemne oświadczenie o następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) oświadczam, że nie korzystałem, nie korzystam i nie będę korzystał z innej pomocy publicznej przeznaczonej na budowę, zakup, instalację, eksploatację lub modernizację mikroinstalacji, jeżeli wytworzona w tej mikroinstalacji i wprowadzona do sieci dystrybucyjnej energia elektryczna będzie sprzedawana sprzedawcy zobowiązanemu po cenie, o której mowa w art. 41a ust. 5 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2015 r. poz. 478, z późn. zm.), bez względu na datę i formę udzielenia tej pomocy oraz że deklarowany przez producenta stopień wykorzystania mocy zainstalowanej elektrycznej tej mikroinstalacji wynosi ... kWh/kW/rok.”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

16. Rozliczenie między wytwórcą energii elektrycznej, o którym mowa w ust. 1, a sprzedawcą zobowiązanym odbywa się na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej, o której mowa w art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne. Rozliczenia tego dokonuje się na podstawie rzeczywistych wskazań urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych.

17. Dostarczanie energii elektrycznej, o której mowa w ust. 1, odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług dystrybucyjnych, o której mowa w art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne.

18. Przepisy ust. 1-17 stosuje się odpowiednio do hybrydowej instalacji odnawialnego źródła energii, o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 40 kW, stanowiącej zespół co najmniej dwóch instalacji odnawialnego źródła energii wykorzystujących do wytworzenia energii elektrycznej:

- 1) biogaz rolniczy;
- 2) biogaz pozyskany z oczyszczalni ścieków;
- 3) biogaz pozyskany ze składowisk odpadów;
- 4) energię promieniowania słonecznego;
- 5) energię wiatru na lądzie;
- 6) hydroenergię

– z której energia elektryczna została wytworzona i wprowadzona do sieci dystrybucyjnej po raz pierwszy po dniu wejścia w życie rozdziału 4.

19. W przypadku, o którym mowa w ust. 18, cenę zakupu energii elektrycznej, o której mowa w ust. 3, oblicza się jako sumę iloczynów udziałów mocy zainstalowanej elektrycznej poszczególnych mikroinstalacji, o których mowa w ust. 18 pkt 1-6, wchodzących w skład danej hybrydowej instalacji odnawialnego źródła energii oraz odpowiednich cen zakupu energii elektrycznej określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 5.

Art. 41b. Koszty zakupu energii elektrycznej z mikroinstalacji, o której mowa w art. 41a ust. 1, stanowiące różnicę pomiędzy ceną, o której mowa w art. 41 ust. 8 a ceną określoną w przepisach wydanych na podstawie ust. 5, pokrywane są z opłaty, o której mowa w art. 95 ust. 1, na zasadach określonych w art. 93 ust. 1.

Art. 41c. 1. Sprzedawca zobowiązany jest odpowiedzialny za bilansowanie handlowe energii elektrycznej wytworzonej w mikroinstalacji.

2. Koszty bilansowania handlowego energii elektrycznej wytworzonej w mikroinstalacji pokrywa w całości sprzedawca zobowiązany.

3. Koszty uzasadnione bilansowania handlowego w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo energetyczne uwzględnia się w kalkulacji cen ustalanych w taryfach przedsiębiorstw pokrywających te koszty, przyjmując, że każda jednostka energii elektrycznej sprzedawana przez dane przedsiębiorstwo energetyczne odbiorcom końcowym jest w tej samej wysokości obciążona tymi kosztami.” <<

Uzasadnienie:

Poprawka ma na celu faktyczne wprowadzenie do ustawy o odnawialnych źródłach energii mechanizmu wsparcia wytwarzania energii elektrycznej w mikroinstalacji w postaci taryf gwarantowanych. Proponuje się, co do zasady, całościowe uregulowanie zasad funkcjonowania systemu taryf gwarantowanych w nowo dodanym art. 41a ustawy o odnawialnych źródłach energii. Mechanizm ten byłby dostępny zarówno dla prosumentów, jak i dla przedsiębiorców wytwarzających energię elektryczną w mikroinstalacji. Takie rozwiązanie zagwarantuje najszerszą z możliwych partycypację społeczną w rynku energii. W aspekcie przedmiotowym system taryf gwarantowanych znajdowałby natomiast zastosowanie do mikroinstalacji, z której energia została wytworzona i wprowadzona do sieci dystrybucyjnej po raz pierwszy, co do zasady, po dniu wejścia w życie rozdziału 4 ustawy o odnawialnych źródłach energii. Proponuje się jednak adekwatne przepisy przejściowe, na mocy których z taryf gwarantowanych mogliby skorzystać również wytwórcy, którzy nie skorzystali z pomocy publicznej o charakterze inwestycyjnym, a wprowadzili energię wytworzoną w mikroinstalacji do sieci po raz pierwszy przed dniem wejścia w życie rozdziału 4 ustawy o odnawialnych źródłach energii.

Proponuje się, aby mechanizm wsparcia w postaci taryf gwarantowanych objął wszystkie nowe mikroinstalacje, czyli instalacje odnawialnego źródła energii do mocy 40kW, funkcjonujące w oparciu o uwzględnione już w aktualnym brzmieniu ustawy o odnawialnych źródłach energii technologie. Stawki taryf byłyby określone z uwzględnieniem różnic pomiędzy poszczególnymi technologiami, a także mocy zainstalowanej danej mikroinstalacji. Odrębne stawki taryf gwarantowanych obowiązywałyby mikroinstalacje o mocy zainstalowanej:

- i) nie większej niż 3 kW;
- ii) większej niż 3 kW i nie większej niż 10 kW;
- iii) większej niż 10 kW.

W przedziale mocy do 3 kW system wsparcia w postaci taryf gwarantowanych obejmowałby mikroinstalacje funkcjonujące w oparciu o następujące technologie: energię promieniowania słonecznego, energię wiatru na lądzie oraz hydroenergię. W przypadku pozostałych mikroinstalacji, odpowiednio niższe taryfy gwarantowane przysługiwałyby dodatkowo mikroinstalacjom wykorzystującym do wytworzenia energii elektrycznej biogaz rolniczy, biogaz pozyskany z oczyszczalni ścieków oraz biogaz pozyskany ze składowisk odpadów. Ponadto proponuje się, aby taryfy gwarantowane przysługiwały również hybrydowym instalacjom odnawialnego źródła energii o mocy do 40 kW. Konkretnie stawki taryf gwarantowanych byłyby określone w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw energii (lub – w przypadku mikroinstalacji hybrydowych – wynikałyby z wartości wskazanych w tymże rozporządzeniu). Początkowe stawki taryf zostały zaproponowane w poprawce nr 18. Przykładowy układ hybrydowy składający się z trzech instalacji, otrzymałby odpowiednią stawkę taryfy gwarantowanej (FiT) na podstawie następujących obliczeń:

$Fit_{Hy} = U_1 * FiT_1 + U_2 * FiT_2 + U_3 * FiT_3$, gdzie poszczególne symbole oznaczają:

FiT_{Hy} – taryfa gwarantowana dla instalacji hybrydowej;

U_x – udział mocy danej mikroinstalacji w instalacji hybrydowej [U];

FiT_x – taryfa gwarantowana dla danej mikroinstalacji [zł/kWh]. Proponuje się, aby taryfy gwarantowane przysługiwały za całość energii elektrycznej wprowadzonej do sieci dystrybucyjnej, przez okres kolejnych 15 lat, liczony od dnia, w którym energia wytworzona w mikroinstalacji została wprowadzona po raz pierwszy do sieci dystrybucyjnej. Okres wsparcia musi być tożsamy z ramami czasowymi przyjętymi na potrzeby obliczenia LCOE. Sprzedawca zobowiązany dokonywałby zakupu energii elektrycznej wytworzonej w danej mikroinstalacji wyłącznie w ilości nie większej niż średnia roczna ilość stanowiąca iloczyn łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej w tej mikroinstalacji oraz stopnia wykorzystania mocy zainstalowanej elektrycznej. Podstawę do określenia konkretnego stopnia wykorzystania mocy zainstalowanej elektrycznej danej mikroinstalacji stanowiłyby informacje deklarowane przez producenta tejże mikroinstalacji. Sprzedawca zobowiązany pozyskiwałby natomiast informację w tym zakresie z oświadczenia składanego, pod rygorem odpowiedzialności karnej, przez konkretnego mikrowytwórcę. Proponowane rozwiązanie uwzględnia zakładany, dynamiczny rozwój technologiczny w sektorze mikroinstalacji oraz premiowałoby innowacyjne, bardziej efektywne instalacje.

Nadto proponuje się, aby konkretne stawki taryf gwarantowanych dla ww. mikroinstalacji, z podziałem na moc oraz technologię wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnego źródła energii, były określane tak, jak ma to miejsce na gruncie aktualnej treści przepisów ustawy o odnawialnych źródłach energii, tj. w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw energii. Proponuje się jednak, aby nowe stawki taryf gwarantowanych dla mikroinstalacji, które będą obejmowane systemem wsparcia w kolejnych okresach, były określane przez ministra właściwego do spraw energii co kwartał, w terminie 7 dni od rozpoczęcia danego kwartału (w aktualnym stanie prawnym nie został wskazany okres, w którym minister ten byłby obowiązany do wydania rozporządzenia określającego nowe stawki taryf). Uzasadnieniem takiego rozwiązania jest zakładany, szczególnie we wcześniejszych fazach funkcjonowania systemu, dynamiczny spadek kosztów wytwarzania energii elektrycznej w mikroinstalacjach. Należy także zauważyć, że w ustawie o odnawialnych źródłach

energii został przewidziany kwartalny system przekazywania przez operatorów systemów dystrybucyjnych danych na temat wytwórców energii w mikroinstalacji i to właśnie owe cokwartalne sprawozdania mogłyby posłużyć do monitorowania rozwoju rynku mikrogeneracji.

Na gruncie obecnego brzmienia ustawy o odnawialnych źródłach energii podstawę prawną do wydania przez ministra właściwego do spraw energii adekwatnego rozporządzenia w przedmiocie nowych stawek taryf gwarantowanych stanowią, odpowiednio, przepisy art. 41 ust. 13 oraz 18 tej ustawy. Zgodnie z tymi przepisami, przy określaniu ww. stawek bierze się pod uwagę politykę energetyczną państwa oraz informacje zawarte w krajowym planie działania, a także tempo zmian techniczno-ekonomicznych w poszczególnych technologiach wytwarzania energii elektrycznej w instalacjach odnawialnych źródeł energii. Wskazane przesłanki należy uznać za wysoce nieprecyzyjne i niemogące stanowić realnej podstawy do ekonomicznego uzasadnienia poszczególnych stawek taryf gwarantowanych, co stanowi realne ryzyko dla sektora mikrogeneracji energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii oraz przyszłych inwestorów. Proponuje się zatem zastąpienie przywołanego rozwiązania poprzez wpisanie do ustawy adekwatnego wzoru na obliczanie tzw. jednostkowego uśrednionego kosztu wytwarzania energii elektrycznej w cyklu życia instalacji (LCOE), który stanowiłby podstawę do określenia poszczególnych stawek taryf gwarantowanych, wskazanych w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw energii:

$$LCOE = \frac{\sum_{t=0}^N \frac{[I_t + M_t]}{(1+r)^t}}{\sum_{t=0}^N \frac{E_t}{(1+r)^t}}$$

Poszczególne symbole we wzorze oznaczają:

1. LCOE – jednostkowy uśredniony koszt wytwarzania energii elektrycznej w cyklu życia mikroinstalacji, wyrażony w złotych z dokładnością do jednego grosza za 1 kWh;
2. I_t – nakłady inwestycyjne w roku t-tym, wyrażone w złotych;
3. M_t – wydatki eksploatacyjne i finansowe w roku t-tym, wyrażone w złotych;
4. E_t – produkcja energii w roku t-tym, wyrażona w kWh;
5. r – stopa dyskontowa, wyrażona w procentach.

Warto w tym miejscu zasygnalizować, że w ramach procedury notyfikacji Komisji Europejskiej ustawy o odnawialnych źródłach energii, polskie władze wprost przyznały, że wedle ich wiedzy przynajmniej niektóre stawki taryf gwarantowanych nie pokrywają LCOE.⁸ Taka sytuacja stanowi wypaczenie idei taryf gwarantowanych, które nie mogą być łączone z pomocą o charakterze inwestycyjnym.

⁸ W dokumentacji przesłanej KE w ramach notyfikacji systemów wsparcia zawartych w ustawie o OZE stwierdzono bowiem, że (cyt.): „dla energii elektrycznej z wiatru na lądzie taryfy gwarantowane nie pokrywają LCOE. Ze względu na wysokie koszty inwestycyjne mikroinstalacji wiatrowych, władze polskie podjęły decyzję, aby oferować poziom wsparcia niepokrywający całości kosztów wytwarzania, oczekując spadku tych kosztów

Proponuje się również, aby minister właściwy do spraw energii był obowiązany do publikowania w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Energii oraz na stronie internetowej tego ministerstwa aktualnych danych dotyczących LCOE dla poszczególnych mikroinstalacji, mających być objętych mechanizmem taryf gwarantowanych, z uwzględnieniem statusu prawnego poszczególnych wytwórców uprawnionych do skorzystania z przedmiotowego systemu wsparcia, tj. prosumentów albo przedsiębiorców w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.). Jednostkowy uśredniony koszt wytwarzania energii elektrycznej w cyklu życia danej mikroinstalacji różni się bowiem w stosunku do ww. wytwórców, zwłaszcza ze względu na różnice w kosztach kapitału lub odmienny sposób rozliczeń podatkowych. W celu uproszczenia funkcjonowania przedmiotowego mechanizmu proponuje się jednak, aby w rozporządzeniu ministra energii, dotyczącym nowych stawek taryf gwarantowanych, określana była, co do zasady, jedna cena zakupu energii elektrycznej dla wytwórcy będącego prosumentem oraz wytwórcy będącego przedsiębiorcą w rozumieniu u.s.d.g.

Ze względu na szczególne cechy prosumentów, będących niewyspecjalizowanymi uczestnikami rynku energii, transparentność określania stawek poszczególnych taryf gwarantowanych powinna zostać zapewniona na możliwie najwyższym poziomie, przez odpowiednie instytucje państwowe. W nawiązaniu do powyższego proponuje się, aby minister właściwy do spraw energii publikował w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Energii, a także na stronie internetowej tego ministerstwa odpowiedni kalkulator (w formie arkusza Excel), ukazujący faktyczne wartości LCOE dla poszczególnych mikroinstalacji, wraz ze źródłowymi (rynkowymi) danymi do dokonywania obliczeń, pozyskiwanymi zwłaszcza z ckwartalnych sprawozdań OSD, zawierających zbiorcze informacje przekazane przez mikro-wytwórców i publikowanych Biuletynie Informacji Publicznej URE.⁹ Proponowane rozwiązanie ograniczy kontrowersje dotyczące nowych (niższych) stawek taryf gwarantowanych, a jednocześnie ułatwi potencjalnym wytwórcom podjęcie decyzji co do inwestycji albo odstąpienia od inwestycji w mikroinstalację. Warto podkreślić, że tego typu dobre praktyki mają już miejsce na oficjalnych stronach internetowych organów władzy państwowej.¹⁰ Należy także zaznaczyć, że zarówno brak dostępu do przejrzystych danych służących do obliczenia LCOE, jak i proces obniżenia stawek taryf gwarantowanych, który następowałby w sposób nietransparentny, mogłyby skutkować różnego rodzaju wątpliwościami i napięciami społecznymi.

Mając na uwadze opisane powyżej różnice w zakresie LCOE dla poszczególnych inwestycji w mikroinstalację proponuje się, aby minister właściwy do spraw energii mógł w ww. rozporządzeniu określić odrębne stawki taryf gwarantowanych dla różnych kategorii wytwórców. Jeżeli minister nie skorzystałby z kompetencji określonej w proponowanym art. 41a ust. 7 ustawy o odnawialnych źródłach energii na potrzeby obliczenia wspólnej dla wszystkich rodzajów wytwórców stawki taryfy gwarantowanej, wartości nakładów inwestycyjnych, wydatków eksploatacyjnych i finansowych oraz stopy dyskontowej określane byłyby dla (modelowego) wytwórcy, tj. dla prosumenta będącego osobą fizyczną nieprowadzącą działalności gospodarczej (czyli podmiotu, który według szacunków

wraz z rozwojem technologii". Zob. zał. nr 1 do dokumentacji notyfikacyjnej odnoszącej się do pomocy publicznej udzielanej na podstawie ustawy z dnia 20 lutego o odnawialnych źródłach energii, Warszawa, 16 listopada 2015 r., s. 16/45, pkt 61, lit. d.

⁹ Ponadto, dane te powinny obejmować informacje oraz dane źródłowe w zakresie średnich marż kredytów, w zależności od statusu prawnego danego inwestora, oraz informacje o zasadach rozliczeń podatkowych działalności w zakresie wytwarzania i sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej w mikroinstalacji przez poszczególnych mikrowytwórców.

¹⁰ Tytułem przykładu, w styczniu 2016 r. na stronie internetowej Prezydenta RP umieszczono, możliwy do pobrania właśnie w formie arkusza Excel, kalkulator służący do przeliczania kredytów walutowych po „kursie sprawiedliwym”. Zob. <https://www.prezydent.pl/kancelaria/aktywnosc-ministrow/art,187,kredyty-walutowe-beda-przeliczone-potzw-kursie-sprawiedliwym.html> (odczyt z dnia 16 maja 2016 r.).

najczęściej korzystałby z systemu wsparcia w postaci taryf gwarantowanych)¹¹. Ponadto, przyjęcie innego rozwiązania spowodowałoby, że inwestycja osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej w mikroinstalację nie zwróciłaby się w czasie trwania systemu wsparcia, tj. w okresie maksymalnie 15 lat.

Należy przy tym podkreślić, że wprowadzenie do ustawy o OZE wzoru na obliczanie LCOE dla poszczególnych kategorii mikroinstalacji, z uwzględnieniem różnego statusu prawnego poszczególnych wytwórców, ma skutkować możliwie najbardziej precyzyjnym skalkulowaniem niezbędnej do uzyskania przez danego wytwórcę wysokości pomocy publicznej, tak aby koszty inwestycji w mikroinstalację zwróciły się w okresie maksymalnie 15 lat, a nie aby dany wytwórca osiągnął z tego tytułu nadmierne zyski. Zatem, skutkiem wprowadzenia proponowanych zmian będzie zagwarantowanie niezbędnej pewności inwestycyjnej przyszłym mikro-wytwórcom oraz optymalizacja kosztów wsparcia po stronie państwa. Zagwarantować ma to również proponowany, ustawowy zakaz łączenia uzyskiwania pomocy operacyjnej w postaci taryfy gwarantowanej z innymi rodzajami pomocy publicznej (co do zasady o charakterze inwestycyjnym), bez względu na datę i formę jej udzielenia, o czym dany wytwórca (albo organ uprawniony do jego reprezentacji) zaświadczyłby – pod rygorem odpowiedzialności karnej – w oświadczeniu składanym sprzedawcy zobowiązanemu, który byłby podmiotem normatywnie odpowiedzialnym za udzielanie pomocy publicznej wytwórcom energii elektrycznej w mikroinstalacji. Proponowane rozwiązanie uprościłoby mechanizm mający na celu wykluczenie występowania wśród prosumentów nadmiernego wsparcia, w porównaniu do aktualnego brzmienia przepisów ustawy o odnawialnych źródłach energii. Ponadto proponuje się, aby w tym samym oświadczeniu wytwórca zaświadczał o deklarowanym przez producenta stopniu wykorzystania mocy zainstalowanej elektrycznej tej mikroinstalacji. Informacje dotyczące efektywności systemu potencjalny wytwórca energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji może uzyskać od sprzedawcy modułów, z instrukcji obsługi instalacji lub z opisu produktu na stronie internetowej producenta.

Obliczona w ww. sposób stała cena ma przysługiwać danemu wytwórcy energii elektrycznej w mikroinstalacji przez cały okres wsparcia, tj. 15 lat. Podobnie jak ma to miejsce na gruncie aktualnego brzmienia przepisów ustawy o odnawialnych źródłach energii, proponuje się, aby podmiotem obowiązującym do zakupu tejże energii był sprzedawca zobowiązany. Analogicznie do postanowień znajdujących się już w ustawie o odnawialnych źródłach energii, proponuje się, aby koszt zakupu energii elektrycznej po cenie określonej w taryfie gwarantowanej był rozliczany z opłaty OZE (nowo dodany art. 41b). Opłata OZE ma być także źródłem finansowania kosztów wytwarzania energii elektrycznej z instalacji odnawialnego źródła energii, funkcjonujących w ramach systemu aukcyjnego.

Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 41 ust. 12 oraz 17 ustawy o odnawialnych źródłach energii, mechanizm taryf gwarantowanych miał podlegać weryfikacji po osiągnięciu sumarycznej mocy zainstalowanej 800 MW (w tym 300 MW w przypadku mikroinstalacji o mocy do 3 kW oraz 500 MW w przypadku mikroinstalacji o mocy do 10 kW). Mając zwłaszcza na uwadze ogromne zapóźnienie polskiego sektora prosumenckiego w porównaniu do innych Państw Członkowskich UE, ww., przyjęte w pierwotnym tekście ustawy o OZE progi w zakresie łącznej mocy mikroinstalacji mogących uczestniczyć w przedmiotowym systemie wsparcia, są nieadekwatne i stanowią istotną barierę prawną, która mogłaby doprowadzić do niepewności i hamowania realnego rozwoju energetyki obywatelskiej w Polsce. Proponuje się zatem, aby z przewidzianego w niniejszej poprawce mechanizmu wsparcia w postaci taryf gwarantowanych (alternatywnie z systemem net-meteringu, o którym mowa w art. 41 ustawy o odnawialnych źródłach energii – zależałoby to od konkretnej decyzji

¹¹ Największa ilość budynków w Polsce to budynki jednorodzinne. Zob. Krajowa Agencja Poszanowania Energii i Inni, Strategia modernizacji budynków: mapa drogowa 2050, Kraków 2014, s. 13.

inwestycyjnej danego wytwórcy) mógł skorzystać każdy nowy wytwórca energii elektrycznej w mikroinstalacji.

Po art. 41a-41b proponuje się również dodanie w ustawie o odnawialnych źródłach energii nowego art. 41c, który doprecyzowałby niejasne na gruncie aktualnego brzmienia przepisów kwestie związane z bilansowaniem handlowym energii elektrycznej wytworzonej w mikroinstalacji. Proponowane regulacje miałyby zastosowanie zarówno do mikroinstalacji funkcjonujących w mechanizmie wsparcia w postaci net-meteringu, jak i w systemie taryf gwarantowanych.

POPRAWKA nr 13

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 1 po pkt 21 dodaje się pkt 21a w brzmieniu:

>> 21a) w art. 70 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) żądania przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków, o których mowa w art. 41 ust. 1, art. 41a ust. 12, art. 42 ust. 1, art. 44, art. 45, art. 48, art. 49 oraz w art. 52-55, lub;” <<

Uzasadnienie:

Poprawka dostosowuje brzmienie art. 70 pkt 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii do zaproponowanej w poprawce nr 12 zmiany, polegającej na uregulowaniu mechanizmu wsparcia wytwarzania energii elektrycznej w mikroinstalacji w postaci taryf gwarantowanych w nowej, odrębnej jednostce redakcyjnej tej ustawy (art. 41a) i ma na celu poszerzenie kompetencji Prezesa URE o możliwość żądania przedstawienia dokumentów lub informacji, mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązku zakupu przez sprzedawcę zobowiązanego energii elektrycznej po stałej cenie, wynikającej z danej, określonej stawki taryfy gwarantowanej.

POPRAWKA nr 14

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 1 pkt 33 otrzymuje brzmienie:

>> 33) w art. 93 ust. 1 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„1. W celu wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 41a ust. 12 oraz w art. 92 ust. 1, 6, i 9, sprzedawca zobowiązany jest obowiązywać do:” <<

Uzasadnienie:

Poprawka dostosowuje brzmienie art. 93 ust. 1 ustawy o odnawialnych źródłach energii do zaproponowanej w poprawce nr 12 zmiany, polegającej na uregulowaniu mechanizmu wsparcia wytwarzania energii elektrycznej w mikroinstalacji w postaci taryf gwarantowanych w nowej, odrębnej jednostce redakcyjnej tej ustawy (art. 41a) i ma na celu zapewnienie możliwości pokrywania przez sprzedawcę zobowiązanego (ze środków pochodzących z opłaty OZE) strat wynikających z obowiązku zakupu energii elektrycznej z mikroinstalacji po cenach określonych w poszczególnych stawkach taryf gwarantowanych.

POPRAWKA nr 15

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 1 pkt 47 otrzymuje brzmienie:

>> 47) w art. 168:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) nie przestrzega obowiązku zakupu energii elektrycznej, o którym mowa w art. 41 ust. 1 lub 41a ust. 12;”,

b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a. nie przestrzega obowiązku, o którym mowa w art. 41c ust. 1 lub 2;”,

c) pkt 12 otrzymuje brzmienie:

„12) nie przekazuje w terminie informacji, o których mowa w art. 5 ust. 1 lub 2, albo w art. 12 ust. 1, lub podaje nieprawdziwe informacje;” <<

Uzasadnienie:

Poprawka stanowi konsekwencje zmian wynikających z proponowane w poprawce nr 12 dodania w ustawie o odnawialnych źródłach energii przepisów art. 41a-41c i ma na celu zabezpieczenie – za pomocą ustanowienia odpowiednich sankcji o charakterze administracyjnych kar pieniężnych – przestrzegania przez przedsiębiorstwa energetyczne określonych w tych przepisach obowiązków w zakresie zakupu energii elektrycznej wytworzonej w mikroinstalacji po stałej cenie, określonej w danej stawce taryfy gwarantowanej, a także obowiązków związanych z bilansowaniem handlowym energii elektrycznej wytworzonej w mikroinstalacji. Do zasad stosowania tychże kar zastosowanie znajdą ogólne regulacje zawarte w ustawie o odnawialnych źródłach energii, tj. przepisy art. 169 i nast.

POPRAWKA nr 16

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 2 w pkt 3 uchyla się lit. c

Uzasadnienie:

Poprawka ma na celu skreślenie proponowanego w projekcie ustawy, budzącego uzasadnione wątpliwości, nowego przepisu art. 7 ust. 8d¹⁰ Prawa energetycznego, na mocy którego dany operator systemu dystrybucyjnego będzie mógł zmniejszyć obciążenie, a nawet całkowicie odłączyć od sieci mikroinstalację przyłączoną do jego sieci, jeżeli wytwarzanie energii elektrycznej w tej mikroinstalacji (wydaje się, że w istocie chodzi tu nie o samo wytwarzanie, ale wprowadzanie tej energii do sieci) stanowi zagrożenie bezpieczeństwa pracy tej sieci. Takie zmniejszenie obciążenia lub odłączenie od sieci mikroinstalacji miałyby następować w sposób proporcjonalny w odniesieniu do wszystkich mikroinstalacji przyłączonych do sieci OSD oraz do zagrożenia bezpieczeństwa pracy sieci.

Należy wskazać, że podobne uprawnienie zostało już przyznane na gruncie Prawa energetycznego Operatorowi Systemu Przesyłowego (który może wydawać odpowiednie polecenia poszczególnym OSD)¹², jednak odnosi się ono do absolutnie wyjątkowych sytuacji związanych z zagrożeniem bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. Ograniczenie tego uprawnienia do wyżej wymienionych sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa dostaw jest jak najbardziej słuszne. Ponadto, proponowany przepis wydaje się mieć charakter nazbyt uznaniowy. W szczególności, w żadnym miejscu w ustawie nie jest zdefiniowane, co należy rozumieć pod pojęciem: "zagrożenia bezpieczeństwa pracy sieci". Co więcej, w proponowanej regulacji nie zostało wyraźnie wskazane, do jakiego momentu mogłoby trwać takie zmniejszenie obciążenia lub odłączenie mikroinstalacji, albo czy takie zmniejszenie obciążenia lub odłączenie mikroinstalacji od sieci miałyby lub mogłoby następować na stałe.

W związku z powyższym, a także ze względu na ochronę interesów wytwórców energii w mikroinstalacji, proponuje się skreślenie proponowanego art. 2 pkt 3 lit. 3 projektu ustawy.

¹² Zob. art. 11d ust. 1 w zw. z art. 11c ust. 1 Prawa energetycznego.

POPRAWKA nr 17

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

W art. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

>> 4) w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W sprawach spornych dotyczących odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, umowy o świadczenie usług transportu gazu ziemnego, umowy o świadczenie usługi magazynowania paliw gazowych, umowy, o której mowa w art. 4c ust. 3, umowy o świadczenie usługi skraplania gazu ziemnego oraz umowy kompleksowej, oraz w przypadku nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania paliw gazowych lub energii, a także odmowy przyłączenia mikroinstalacji, nieprzyłączenia mikroinstalacji pomimo upływu terminu, o którym mowa w art. 7 ust. 8d⁷ pkt 2, rozstrzyga Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na wniosek strony.” <<

Uzasadnienie:

Poprawka ma charakter stricte redakcyjny i dostosowujący brzmienie proponowanego art. 2 pkt 4 projektu ustawy do zmian będących wynikiem zaproponowanego w poprawce nr 16 skreślenia art. 2 pkt 3 lit. c projektu ustawy.

POPRAWKA nr 18

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

Art. 18 otrzymuje brzmienie:

>> „Art. 18. 1. Od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. cena zakupu energii elektrycznej, o której mowa w art. 41a ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1 wynosi odpowiednio:

1) w przypadku mikroinstalacji o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 3 kW, wykorzystującej do wytworzenia energii elektrycznej:

a) energię promieniowania słonecznego – 1,38 zł za 1 kWh,

b) energię wiatru na lądzie – 2,56 zł za 1 kWh,

c) hydroenergię – 0,75 zł za 1 kWh;

2) w przypadku mikroinstalacji o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 3 kW i nie większej niż 10 kW, wykorzystującej do wytworzenia energii elektrycznej:

a) biogaz rolniczy – 1,23 zł za 1 kWh,

b) biogaz pozyskany z oczyszczalni ścieków – 0,55 zł za 1 kWh,

c) biogaz pozyskany ze składowisk odpadów – 0,45 zł za 1 kWh,

d) energię promieniowania słonecznego – 1,17 zł za 1 kWh,

e) energię wiatru na lądzie – 1,85 zł za 1 kWh,

f) hydroenergię – 0,65 zł za 1 kWh.

3) w przypadku mikroinstalacji o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 10 kW, wykorzystującej do wytworzenia energii elektrycznej:

a) biogaz rolniczy – 0,92 zł za 1 kWh,

b) biogaz pozyskany z oczyszczalni ścieków – 0,55 zł za 1 kWh,

c) biogaz pozyskany ze składowisk odpadów – 0,45 zł za 1 kWh,

d) energię promieniowania słonecznego – 1,07 zł za 1 kWh,

e) energię wiatru na lądzie – 1,70 zł za 1 kWh,

f) hydroenergię – 0,65 zł za 1 kWh.

2. Minister właściwy do spraw energii wyda po raz pierwszy rozporządzenie, o którym mowa w art. 41a ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, do dnia 24 grudnia 2016 r.” <<

Uzasadnienie:

Poprawka ma na celu określenie początkowych stawek taryf gwarantowanych, które obowiązywałyby od dnia wejścia w życie rozdziału 4 ustawy o OZE do końca 2016 r. Jak wskazano w uzasadnieniu do

poprawki nr 12, w późniejszych okresach stawki taryf gwarantowanych dla poszczególnych przedziałów mocy oraz technologii byłyby, co kwartał, aktualizowane na podstawie rozporządzenia ministra właściwego do spraw energii. Proponuje się, aby pierwsze takie rozporządzenie zostało wydane najpóźniej na tydzień przed rozpoczęciem pierwszego kwartału 2017r., tj. do dnia 24 grudnia 2016 r.

Zgodnie z metodologią przyjętą w uzasadnieniu do wcześniejszych poprawek, zarówno początkowe stawki taryf gwarantowanych, jak i stawki, które będą określane w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw energii, mają być ustalane na podstawie rzeczywistego uśrednionego kosztu wytwarzania energii elektrycznej w cyklu życia danej mikroinstalacji (LCOE). Ponieważ uczestnictwa w mechanizmie wsparcia w postaci taryf gwarantowanych nie można łączyć z pomocą o charakterze inwestycyjnym (przyznawaną zwłaszcza w formie dotacji), poszczególne stawki taryf gwarantowanych muszą odzwierciedlać rzeczywiste koszty wytwarzania energii elektrycznej.

Jak wykazano w dostępnym na stronie internetowej Ruchu „Więcej niż Energia”¹³ opracowaniu, pt.: „Analiza kosztów dla mikroinstalacji odnawialnych źródeł energii, które będą otrzymywały wsparcie na podstawie przepisów ustawy o odnawialnych źródłach energii”¹⁴, wartość LCOE znacząco różni się, w zależności od rodzaju (tj. technologii) danej mikroinstalacji, a także statusu prawnego danego wytwórcy. Wskazane w proponowanym brzmieniu art. 18 projektu ustawy początkowe stawki taryf gwarantowanych przyjęto w oparciu o wartości LCOE określone w opracowaniu dla wytwórcy będącego osobą fizyczną.¹⁵

W opracowaniu wyliczone zostały aktualne wartości LCOE dla pięciu, potencjalnie najbardziej popularnych, rodzajów mikroinstalacji, tj. dla mikroinstalacji fotowoltaicznych o mocy zainstalowanej do 3 kW oraz do 10 kW, dla mikroinstalacji wiatrowych o tej samej mocy, a także dla mikrobiogazowni rolniczych o mocy 3-40 kW. Taryfy dla większych mikroinstalacji tego typu zostały skorygowane współczynnikiem zmian w CAPEX względem wielkości mikroinstalacji (miedzy 10kW a 40kW), wynoszącym odpowiednio 9% dla mikroinstalacji PV oraz 8% dla mikroinstalacji wiatrowych, na podstawie danych źródłowych.¹⁶ Dla pozostałych rodzajów mikroinstalacji, które mają zostać objęte taryfami gwarantowanymi (tj. wykorzystujących hydroenergię oraz inne rodzaje biogazu anizeli biogaz rolniczy), odpowiednie stawki taryf gwarantowanych zostały przyjęte na takim samym poziomie, co stawki znajdujące się w obecnym brzmieniu art. 41 ustawy o odnawialnych źródłach energii. Stawki te ulegną weryfikacji rynkowej w pierwszym półroczu obowiązywania przedmiotowego mechanizmu wsparcia.

Dotychczasowe brzmienie przepisu art. 18 z projektu ustawy stało się bezprzedmiotowe, z uwagi na zmiany zaproponowane w poprawce nr 3.

¹³ http://wiecejnazenergia.pl/wp-content/uploads/2016/01/Publikacje_zal1_analazy_kosztow_dla_mikroinstalacji_oze.pdf

¹⁴ Warszawa, październik 2015.

¹⁵ Zob. tamże, tabela na s. 16.

¹⁶ Zob. Instytut Energetyki Odnawialnej, Polski rynek fotowoltaiki w 2014 roku, Warszawa, 12 maja 2015 r. Prezentacja dostępna pod adresem: <http://www.obywatelzenergia.pl/uploads/modules/accessToPage/247/6-j-bolesta-polski-rynek-fotowoltaiki-w-2014-roku.pdf> (odczyt z dnia 16 maja 2016 r.). Zob. także Instytut Energetyki Odnawialnej, Polski rynek małej energetyki wiatrowej w 2014 roku, Warszawa, 12 maja 2015 r. Prezentacja dostępna pod adresem: <http://www.obywatelzenergia.pl/uploads/modules/accessToPage/247/7-p-dziamski-polski-rynek-malej-energetyki-wiatrowej-w-2014-roku.pdf> (odczyt z dnia 16 maja 2016 r.).

POPRAWKA nr 19

do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 476

Po art. 18 dodaje się art. 18a w brzmieniu:

>> „Art. 18a. W przypadku gdy:

1) energia elektryczna z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji została wytworzona po raz pierwszy przed dniem wejścia w życie rozdziału 4 ustawy zmienianej w art. 1; oraz

2) wytwórca energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii nie korzystał i nie korzysta z innej pomocy publicznej przeznaczonej na budowę, zakup, instalację, eksploatację lub modernizację mikroinstalacji, bez względu na datę i formę jej udzielenia

– sprzedawca zobowiązany, o którym mowa w art. 40 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, jest obowiązany do zakupu oferowanej energii elektrycznej wytworzonej przez wytwórcę będącego prosumentem, na zasadach określonych w art. 41a ustawy zmienianej w art. 1.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, trwa od dnia następującego po dniu otrzymania przez sprzedawcę zobowiązanego oświadczenia, o którym mowa w art. 41a ust. 15 ustawy zmienianej w art. 1.

3. Sprzedawca zobowiązany ma obowiązek zakupu całości oferowanej energii elektrycznej wytworzonej w mikroinstalacji, o której mowa w ust. 1, przez okres kolejnych 15 lat, pomniejszony o okres od dnia, w którym energia elektryczna w tej mikroinstalacji została po raz pierwszy wytworzona i wprowadzona do sieci dystrybucyjnej do dnia otrzymania przez sprzedawcę zobowiązanego oświadczenia, o którym mowa w ust. 2.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, cena, o której mowa w art. 41a ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, wynosi równowartość ceny określonej w art. 18 ust. 1.” <<

Uzasadnienie:

Poprawka ma na celu wprowadzenie do ustawy nowelizującej odpowiednich przepisów przejściowych, na mocy których mechanizmem wsparcia w postaci taryf gwarantowanych, o którym mowa w poprawce nr 12, mogliby zostać objęci także ci mikrowytwórcy, który wytworzyli i wprowadzili do sieci energię elektryczną wytworzoną w mikroinstalacji po raz pierwszy przed wejściem w życie rozdziału 4 ustawy o odnawialnych źródłach energii i jednocześnie nie skorzystali z innej formy pomocy publicznej (o charakterze inwestycyjnym). Taka propozycja, chociaż ograniczona do inwestycji powstałych w celu skorzystania z taryf gwarantowanych po dniu 1 stycznia 2016 roku, została kilkakrotnie wyrażona w Sejmie przez przedstawiciela wnioskodawców¹⁷ projektu grudniowej

¹⁷ Zob. np. zapis przebiegu posiedzenia sejmowej Komisji ds. Energii i Skarbu Państwa z dnia 21 grudnia 2015 r., dostępny pod adresem: <http://www.sejm.gov.pl/Sejm8.nsf/biuletyn.xsp?sknrn=ESK-4> (odczyt z dnia 16 maja 2016 r.).

nowelizacji ustawy o odnawialnych źródłach energii, przesuwającej wejście w życie nowych mechanizmów wsparcia o pół roku, tj. do dnia 1 lipca 2016 r.¹⁸

Zgodnie z proponowanymi przepisami przejściowymi, wytwórcy ci zostaliby objęci mechanizmem wsparcia w postaci taryf gwarantowanych, określonym w nowo dodanym art. 41a ustawy o odnawialnych źródłach energii. Warunkiem rozpoczęcia skorzystania ze wsparcia byłoby złożenie sprzedawcy zobowiązanemu oświadczenia w przedmiocie niekorzystania z innej pomocy publicznej, o którym mowa w proponowanym art. 41a ust. 15 ustawy o OZE (poprawka nr 12). Proponuje się także, aby danemu wytwórcy – od dnia następującego po dniu otrzymania przez sprzedawcę zobowiązanego przedmiotowego oświadczenia – przysługiwała stawka taryfy gwarantowanej określona w proponowanym art. 18 projektu ustawy, w brzmieniu określonym w niniejszych uwagach (poprawka nr 18). Ponadto proponuje się, aby czas trwania wsparcia w postaci taryfy gwarantowanej wynosił 15 lat, pomniejszony o okres od dnia, w którym energia elektryczna w tej mikroinstalacji została po raz pierwszy wytworzona i wprowadzona do sieci dystrybucyjnej do dnia otrzymania przez sprzedawcę zobowiązanego ww. oświadczenia.

¹⁸ Ustawa o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz ustawy – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2015 r. poz. 2365).